

ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΥΝΑΝΤΑ ΑΓΟΡΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη τόμου/επιμέλεια μετάφρασης: Άρτεμις Λόν
Μετάφραση: Μαίρη Σαρατσιώτη
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Εξώφυλλο: MOTIVO A.E.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Girl meets boy*
© Ali Smith, 2007
Published by arrangement with Canongate Books Ltd,
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

© 2010 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6863-52-3

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6
10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580
Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Άλι Σμιθ

Κορίτσι συναντά αγόρι

Μετάφραση
Μαίρη Σαρατσιώτη

Τάδε νῦν ἐταίραις:
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω*.

για την Lucy Cuthberston

για την Sarah Wood

* Σε ελεύθερη μετάφραση:

Αυτά τα τραγούδια θα ψάλω τώρα όμορφα
για να χαρούν οι φίλες μου.

Σαπφώ, Diehl, fr. 11

«Μακριά πολύ, σε κάποια άλλη διάταξη, πολύ μακριά από την έπαρση και το λούστρο που έχουν παγιδέψει τις ψυχές και τα σώματά μας, σφυρηλατείται το όργανο μιας νέας εποχής».

E M Forster

«Χαρακτηριστικό του στενόμυαλου κόσμου είναι η δυσπιστία απέναντι στο απροσδιόριστο».

Joseph Roth

«Συλλογίζομαι τη διαφορά ανάμεσα στην ιστορία και τον μύθο. Ή ανάμεσα στην έκφραση και το όραμα. Την ανάγκη για την αφήγηση και την ταυτόχρονη ανάγκη να ελευθερωθούμε από τον εγκλεισμό στη φυλακή της ιστορίας – την ανάγκη της παραποίησης».

Kathy Acker

«Το φύλο δεν θα έπρεπε να θεωρείται μια αναλλοίωτη ταυτότητα... πιο σωστά, το φύλο είναι μια ταυτότητα που διαμορφώνεται ανεπαίσθητα στον χρόνο».

Judith Butler

«Κάνετε πράξη μόνο το αδύνατο».

John Lyly

Εγώ

AΚΟΥΣΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ για τότε που ήμουν κορίτσι, είπε ο παππούς μας.

Είναι Σάββατο βράδυ· πάντα μένουμε στο σπίτι τους τα Σάββατα. Ο καναπές και οι πολυθρόνες τραβιούνται πίσω στους τοίχους. Το τραπεζάκι του σαλονιού από τικ είναι τώρα κι αυτό κάτω από το παράθυρο. Το πάτωμα είναι ελεύθερο για να αρχίσουν τα μαθήματα για τις ίσιες και ανάποδες τούμπες, για τα ταχυδακτυλουργικά με πορτοκάλια και αυγά, για το πώς-να-κάνεις-το-καροτσάκι, πώς-να-στέκεσαι-όρθιος-με-το-κεφάλι-ανάποδα, πώς-να-περπατάς-ανάποδα-με-τα-χέρια. Ο παππούς μάς κρατάει ανάποδα, από τα πόδια, έως ότου ισορροπήσουμε. Ο παππούς μας, πριν συναντήσει τη γιαγιά μας και την παντρευτεί, δούλευε σε τσίρκο. Κάποια φορά στηρίχτηκε με το κεφάλι στην κορυφή μιας πυραμίδας ανθρώπων που κι αυτοί στέκονταν με το κεφάλι προς τα κάτω. Μια φορά περπάτησε σε τεντωμένο σχοινί πάνω από τον Τάμεση. Ο Τάμεσης είναι ένα ποτάμι στο Λονδίνο, πεντακόσια

είκοσι επτά μίλια μακριά, σύμφωνα με τις χιλιόμετρικές αποστάσεις του βιβλίου της Βασιλικής Λέσχης Αυτοκινήτου που έχει στο σπίτι ο μπαμπάς μαζί με άλλα βιβλία. Πάνω απ' τον Τάμεση ήταν; λέει η γιαγιά μας. Όχι πάνω από τους καταρράκτες του Νιαγάρα; Α, ο Νιαγάρας, λέει ο παππούς μας. Άλλο κουβάρι και τούτο.

Μετά τις γυμναστικές και πριν από το «Ραντεβού στα Τυφλά». Μερικές φορές μετά τις γυμναστικές, αντί για το «Ραντεβού» βλέπουμε το «Παιχνίδι των Γενεών». Πίσω στα παλιά. Το «Παιχνίδι των Γενεών» ήταν το αγαπημένο της μαμάς μας, πολύ πριν γεννηθούμε, όταν ήταν στην ηλικία μας. Η μαμά μας όμως δεν είναι πια εδώ, και όπως και να 'χει εμείς προτιμάμε το «Ραντεβού στα Τυφλά», όπου κάθε εβδομάδα ένα αγόρι οπωσδήποτε διαλέγει το ένα από τα τρία κορίτσια κι ένα κορίτσι διαλέγει ένα από τα τρία αγόρια, που ανάμεσά τους υπάρχει ένα παραβάν και η Σίλα Μπλακ*. Μετά, τα αγόρια και τα κορίτσια που είχαν ξεχωρίσει στο πρόγραμμα της προηγούμενης εβδομάδας επιστρέφουν και μιλάνε για το τυφλό ραντεβού τους,

---

* Αγγλίδα τραγουδίστρια, ηθοποιός και τηλεοπτική σταρ, γνωστή για τα εκκεντρικά καπέλα που φορούσε στους γάμους. (Σ.τ.Μ.)

που συνήθως ήταν μια άσχημη εμπειρία, και υπάρχει πάντα μια ανυπομονησία για το αν θα προκύψει γάμος –είναι αυτό που συμβαίνει πριν το διαζύγιο, όπου η Σίλα Μπλακ θα έχει πάλι την ευκαιρία να φορέσει καπέλο.

Μα τι είναι τότε η Σίλα Μπλακ, αγόρι ή κορίτσι; Μάλλον τίποτα από τα δύο. Άμα θέλει είναι με τα αγόρια, μετά πάει από την άλλη μεριά του χωρίσματος και είναι με τα κορίτσια. Πάει από τη μια μεριά στην άλλη λες και είναι μάγος ή ταχυδακτυλουργός. Το κοινό πάντα σκάει στα γέλια όταν το κάνει αυτό.

Άνθεια, λες βλακείες, πετάει η Μιτζ, κοιτώντας με περιφρονητικά.

Η Σίλα Μπλακ είναι από τη δεκαετία του '60, λέει η γιαγιά μας, λες και αυτό εξηγεί τα πάντα.

Είναι Σάββατο, η ώρα του τσαγιού, μετά το βραδινό και πριν το μπάνιο μας. Είναι πάντα συναρπαστικό να κάθεται στις καρέκλες που δεν είναι στη συνηθισμένη τους θέση. Ο παππούς μάς έχει στην αγκαλιά του, τη Μιτζ κι εμένα, καθισμένες την καθεμιά σε ένα του γόνατο, και οι τρεις μαζί σφηνωμένοι στην πολυθρόνα που έχει συρθεί ως τον τοίχο, περιμένοντας τη γιαγιά να θρονιαστεί. Σέρνει την πολυθρόνα της πιο κοντά στην ηλεκτρική σόμπα. Βάζει όλο της το βάρος πίσω απ' το τραπεζάκι

και το σπρώχνει μπροστά για να μπορεί να βλέπει τα αποτελέσματα στο ποδόσφαιρο. Δεν χρειάζεσαι ήχο γι' αυτό. Μετά τακτοποιεί τα περιοδικά στο κάτω ράφι του τραπεζιού και κάθεται στη θέση της. Τα φλιτζάνια του τσαγιού ακνίζουν. Στο στόμα μας έχουμε τη γεύση από τις βουτυρωμένες φέτες. Τουλάχιστον έτσι υποθέτω για όλους μας, αφού όλοι τρώμε τις ίδιες φέτες, δηλαδή διαφορετικές μπουκιές απ' την ίδια φέτα. Μετά αρχίζω να αναρωτιέμαι. Κι αν όλοι έχουμε διαφορετική γεύση; Κι αν κάθε μπουκιά της φέτας έχει εντελώς άλλη γεύση; Στο κάτω κάτω της γραφής, οι δυο μπουκιές που έφαγα σίγουρα διέφεραν κάπως η μια από την άλλη. Κοιτάζω γύρω το δωμάτιο, τον καθένα μας χωριστά. Μετά νιώθω ξανά τη γεύση στο στόμα μου.

Λοιπόν, δεν σας έχω πει ποτέ για τότε που μ' έβαλαν στη φυλακή για μια βδομάδα, τότε που ήμουν κορίτσι; λέει ο παππούς μας.

Για ποιον λόγο; λέω.

Γιατί έλεγες ότι ήσουν κορίτσι ενώ δεν ήσουν, λέει η Μιτζ.

Γιατί έγραφα συνθήματα, λέει ο παππούς μας.

Τι συνθήματα; λέω.

ΟΧΙ ΨΗΦΟΙ ΟΧΙ ΓΚΟΛΦ, λέει ο παππούς μας. Μας έβαλαν στη φυλακή γιατί τα γράψαμε με οξύ στο γρασίδι του γηπέδου, εγώ και η φίλη μου. Τι το

θέλει το οξύ ένα νέο κορίτσι σαν κι εσένα; με ρώ-
τησε ο φαρμακοποιός όταν πήγα να το πάρω.

Παππούλη, σταμάτα, λέει η Μιτζ.

Τι τα θέλει δεκαπέντε μπουκάλια οξύ ένα κορί-
τσι σαν κι εσένα; είπε ο φαρμακοποιός. Βλακεία μου
που του είπα την αλήθεια. Θέλω να γράψω συνθή-
ματα στο γήπεδο του γκολφ, του είπα, κι εκείνος μου
τα πούλησε αμέσως, μετά όμως πήγε στην αστυνο-
μία και είπε στον Χάρι Κάθκαρτ ποιος πήγε κι αγό-
ρασε ένα κάρο οξύ. Παρ' όλα αυτά, καμαρώναμε που
μπήκαμε φυλακή. Καμάρωνα όταν ήρθαν να με πά-
ρουν. Στο τμήμα τούς τα είπα όλα, αυτό το κάνω για-
τί η μητέρα μου δεν μπορεί να γράψει τ' όνομά της,
άσε πια να ψηφίσει. Η προ-γιαγιά σας έγραφε τ' όνο-
μά της με σταυρούς. + + +. Μέρι Ίζομπελ Γκαν. Κι
όταν πήγαμε στην Πορεία της Λάσπης*, λέει ο παπ-
πούς μας. Άσ' τα να πάνε. Την έλεγαν Πορεία της
Λάσπης γιατί... γιατί;

Γιατί είχε λάσπη, λέω.

Γιατί ο ποδόγυρος απ' τις φούστες μας γέμισε λά-
σπη, λέει ο παππούς μας.

Παππούλη, λέει η Μιτζ, σταμάτα.

---

* Η πρώτη μεγάλη πορεία της Εθνικής Ένωσης Φεμινιστριών
στους λασπωμένους δρόμους του Λονδίνου, στις 7 Φε-
βρουαρίου 1907. (Σ.τ.Μ.)

Μακάρι να ακούγατε τον ήχο του πλήθους, τις διάφορες ντοπιολαλιές, σαν ένα πελώριο σμήνος από διαφορετικά πουλιά που τιτίβιζαν όλα μαζί, ψηλά στον ουρανό. Κοτσύφια και σπίνοι και γλάροι και τσίχλες και ψαρόνια και πετροχελίδονα και σχοινοπούλια, φανταστείτε. Μαζευτήκαμε από όλη τη χώρα, απ' το Μάντσεστερ, το Μπέρμιγχαμ, το Λίβερπουλ, το Χάντερσφιλντ, το Λιντς, όλες οι κοπέλες που δούλευαν στην κατασκευή ρούχων, στα υφαστουργεία θέλω να πω, γιατί αυτό κάναμε οι περισσότερες, κι από τη Γλασκόβη, από το Φάιφ, ακόμη κι από τα μέρη μας. Σύντομα τρομοκρατήθηκαν τόσο πολύ που μας είδαν να διαδηλώνουμε, που έκαναν καινούργιους νόμους εναντίον μας. Είπαν πως δεν μπορούσαμε να διαδηλώνουμε παρά σε ομάδες των δώδεκα. Και κάθε ομάδα θα έπρεπε να είναι καμιά πενννταριά μέτρα μακριά από την άλλη ομάδα των δώδεκα. Και τι νομίζετε πως μας πετούσαν όταν εμείς παρελαύναμε, τι νομίζετε ότι μας πετούσαν όταν μιλούσαμε στα πλήθη που μας άκουγαν;

Αυγά και πορτοκάλια, λέω. Λάσπη.

Ντομάτες και ψαροκέφαλα, λέει η Μιτζ.

Και τι πετούσαμε εμείς στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο Εσωτερικών, στο Κοινοβούλιο; λέει εκείνος.

Ψαροκέφαλα, λέω.

Η ιδέα να πετάς ψαροκέφαλα σε δημόσια, ιστορικά κτίρια μού φαίνεται πολύ αστεία. Ο παππούς μας μ' έσφιξε πάνω του.

Όχι, λέει εκείνος. Πέτρες, να σπάσουμε τα παράθυρα.

Όχι και πολύ καθωσπρέπει, λέει η Μιτζ από την άλλη μεριά του κεφαλιού του.

Πράγματι, δεσποινίς Μιτζ, λέει ο παππούς μας.

Δεν με λένε Μιτζ, λέει η Μιτζ.

Στην πραγματικότητα, όπως είχαν τα πράγματα, ήμασταν σίγουρα πολύ καθωσπρέπει. Οι πέτρες που ρίχναμε ήταν μέσα σε μικρές λινές σακούλες που είχαμε φτιάξει με τα χέρια μας ειδικά για την περίπτωση. Τόσο καθωσπρέπει ήμασταν. Τέλος πάντων. Τέλος πάντων. Ακούστε αυτό. Με παρακολουθείτε; Είσαστε έτοιμες;

Πανέτοιμες, λέει η γιαγιά μας.

Σας έχω πει ποτέ για τότε που ήμουν πραγματικά σπουδαίος, που χωρίς εμένα δεν γινόταν τίποτα, και φυγαδεύσαμε από τη χώρα τη «Φλογερή Λίλι», το διάσημο Κορίτσι-Εμπρηστή Κτιρίων στο Νορθ Ιστ;

Όχι, λέω.

Όχι, λέει η Μιτζ.

Καλά λοιπόν, θα σας πω. Θέλετε; ρωτά ο παππούς μας.

Ναι, λέω.

Εντάξει, λέει η Μιτζ.

Είστε σίγουρες; λέει.

Ναι! λέμε και οι δυο μαζί.

Η «Φλογερή Λίλι» ήταν διάσημη. Ήταν διάσημη για πολλά πράγματα. Ήταν χορεύτρια και ήταν πάρα πολύ όμορφη.

Τα μάτια σου στα κορίτσια, λέει η γιαγιά μας με το βλέμμα καρφωμένο στην τηλεόραση.

Και μια μέρα, λέει ο παππούς μας, στα εικοστά πρώτα της γενέθλια, τη μέρα που η όμορφη (αν και ασφαλώς όχι τόσο όμορφη όσο η γιαγιά σας), τη μέρα που η όμορφη «Φλογερή Λίλι» ενηλικιώθηκε – πράγμα που υποτίθεται συμβαίνει τη μέρα που γίνεσαι είκοσι ένα– κοίταξε στον καθρέφτη και είπε στον εαυτό της, αρκετά. Θα κάνω αλλαγές. Βγήκε αμέσως έξω κι έσπασε ένα τζάμι, έτσι, σαν δώρο στον εαυτό της.

Γελοίο δώρο, λέει η Μιτζ. Εγώ στα γενέθλιά μου θέλω ένα Μίνι Κούπερ.

Γρήγορα όμως αποφάσισε πως το να σπάει τζάμια, αν και ήταν μια καλή αρχή, δεν ήταν αρκετό. Έτσι άρχισε να βάζει φωτιά σε κτίρια – κτίρια που δεν ήταν άνθρωποι μέσα. Αυτό έπιασε. Τράβηξε την προσοχή τους. Την έπιασαν πάντα και την έβαζαν μέσα. Κι εκεί, στη φυλακή, στο κελί της, ξέρετε τι έκανε;

Τι; λέει η Μιτζ.

Απλώς, σταμάτησε να τρώει, λέει εκείνος.

Γιατί; λέω και, καθώς το λέω, νιώθω παντού μέσα μου τη γεύση της βουτυρωμένης φέτας.

Γιατί έμοιαζε ανορεξική, λέει η Μιτζ, και γιατί είχε δει ένα σωρό φωτογραφίες της σε περιοδικά.

Γιατί δεν της έμενε τίποτα άλλο να κάνει, λέει ο παππούς μας πάνω από το κεφάλι της Μιτζ. Τότε το έκαναν όλοι για διαμαρτυρία. Κι εμείς θα μπορούσαμε να το κάνουμε. Το έχω κάνει κι εγώ. Κι εσύ θα μπορούσες.

Εγώ όμως όχι, λέει η Μιτζ.

Ναι, θα το έκανες. Θα μπορούσες κι εσύ να το κάνεις, αν ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσες να κάνεις. Και μετά έκαναν τη «Φλογερή Λίλι» να φάει.

Πώς; λέω. Δεν μπορείς να κάνεις κάποιον να φάει.

Βάζοντας στο λαιμό της ένα σωληνάκι, που από αυτό της έδιναν τροφή. Μόνο που, κατά λάθος, έβαλαν το σωληνάκι στην τραχεία και διοχέτευαν την τροφή κατευθείαν στους πνεύμονες.

Γιατί; λέω.

Μπλιάχ, λέει η Μιτζ.

Ρομπ, λέει η γιαγιά μας.

Πρέπει να ξέρουν, λέει ο παππούς μας. Είναι αλήθεια. Είναι γεγονός. Κι όταν της έβαλαν το σω-

ληννάκι στην τραχεία, αρρώστησε πολύ βαριά και έπρεπε να τη βγάλουν από τη φυλακή γιατί κόντεψε να πεθάνει. Κι αυτό θα δυσφήμιζε την αστυνομία και τη φυλακή και την κυβέρνηση. Αλλά μέχρι να συνέλθει η «Φλογερή Λίλι», είχαν περάσει έναν καινούργιο νόμο που έλεγε: Σε περίπτωση που κάποια από αυτές τις κοπέλες γίνει καλά αφού βγει, και δεν έχει πεθάνει στη φυλακή στα χέρια μας, σαν να την είχαμε σκοτώσει εμείς, έχουμε το δικαίωμα να πάμε και να τη συλλάβουμε εκ νέου.

Ξέρετε όμως κάτι;

Τι; λέω.

Τι; λέει η Μιτζ.

Η «Φλογερή Λίλι» συνέχισε να ξεγλιστράει μέσα από τα χέρια τους. Συνέχισε να τη σκαπουλάρει. Συνέχισε να βάζει φωτιά σε άδεια κτίρια.

Παλαβή ήταν, λέει η Μιτζ.

Μόνο άδεια κτίρια, λάβε υπόψη σου, λέει ο παππούς μας. Δεν πρόκειται ποτέ να θέσω σε κίνδυνο ανθρώπινη ζωή εκτός από τη δική μου, είπε. Όταν μπαίνω στο κτίριο, πάντα φωνάζω δυνατά για να σιγουρευτώ ότι δεν υπάρχει κανείς μέσα. Θα συνεχίσω όμως να το κάνω όσο θα χρειαστεί για να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο. Αυτό είπε στο δικαστήριο. Χρησιμοποίησε ένα σωρό διαφορετικά ονόματα. Λίλιαν. Ίντα, Μεί. Τότε δεν ήξεραν πώς μοιάζει ο κα-

θένας, όπως γίνεται σήμερα, κι έτσι ξεγλιστρούσε μέσα από τα χέρια τους όπως το νερό από τη χούφτα. Τότε ακόμα δεν χρησιμοποιούσαν φιλμ και φωτογραφίες, όπως σήμερα που ξέρουν ποιος είναι ο καθένας.

Ύψωσα το χέρι μου σε γροθιά. Την άνοιξα, μετά την έκλεισα.

Κι εκείνη συνέχισε το βιολί της, λέει ο παππούς. Και η αστυνομία την έψαχνε. Και ξέραμε πως την επόμενη φορά θα ήταν σίγουρα νεκρή, αν την έπιαναν ξανά θα ήταν το τέλος της, γιατί ήταν πολύ αδύναμη για να ξανακάνει απεργία πείνας. Και μια μέρα, λοιπόν, ακούτε;

Ναι, λέμε.

Μια μέρα, λέει ο παππούς μας, μια από τις φίλες μας πέρασε από το σπίτι και μου είπε: Αύριο πρέπει να ντυθείς σαν παιδί για θελήματα.

Τι θα πει παιδί για θελήματα; λέω.

Σςςς, λέει η Μιτζ.

Ήμουν μικροκαμωμένος, λέει ο παππούς μας, ήμουν δεκαεννιά αλλά περνούσα για δώδεκα, δεκατρία. Και έμοιαζα λίγο με αγόρι.

Μα ναι, λέει η Μιτζ, γιατί ήσουν αγόρι.

Σςςς, λέω.

Και έψαξα τα ρούχα που μου είχε φέρει στην τσάντα, λέει ο παππούς μας, ήταν σχετικά καθαρά,

δεν μύριζαν πολύ άσχημα, είχαν μια μυρωδιά σαν από δέρμα, αγορίστικη μυρωδιά.

Ππφ, λέει η Μιτζ.

Τι είναι αγορίστικη μυρωδιά; λέω.

Και έμοιαζαν να μου κάνουν. Και ιδού, μου έκαναν. Τα φόρεσα λοιπόν την άλλη μέρα το πρωί και μπήκα στο φορτηγάκι του μανάβη που σταμάτησε έξω από την πόρτα για να με πάρει. Και η κοπέλα που οδηγούσε το φορτηγάκι βγήκε έξω και στο τιμόνι κάθισε ένα αγόρι, κι εκείνη καθώς έβγαине, έδωσε στο αγόρι ένα φιλί. Πριν η κοπέλα χωθεί κάτω από την τέντα στο πίσω μέρος του φορτηγού μού έδωσε ένα διπλωμένο περιοδικό με κόμικ, ένα μήλο κι ένα καλάθι με διάφορα, τσάι, ζάχαρη, ένα λάχανο, μερικά καρότα. Και μου είπε, όταν βγεις από το φορτηγό, κατέβασε το καπέλο σου χαμηλά στα μάτια, χώσε το κεφάλι σου στο περιοδικό και άρχισε να τρως το μήλο. Τα έκανα λοιπόν αυτά, έκανα ό,τι μου είπε, άνοιξα το περιοδικό στην τύχη και το κράτησα ψηλά μπροστά μου, οι εικόνες χοροπηδούσαν πάνω-κάτω όλη την ώρα μπροστά στα μάτια μου, κι όταν φτάσαμε στο σωστό σπίτι, το αγόρι που οδηγούσε σταμάτησε το φορτηγάκι, και η μπροστινή πόρτα του σπιτιού άνοιξε και μια γυναίκα φώναξε: Εντάξει! Εδώ είναι! Κι εγώ πήγα στο πίσω μέρος, εκεί έπρεπε να πηγαίνουν τα παιδιά

για τα θελήματα, ήμουν πίσω από το κόμικ κι έκοψα δυο δαγκωματιές από το μήλο, που ήταν μεγάλο, τα μήλα ήταν πολύ μεγαλύτερα τότε, παλιά, όταν ήμουν κορίτσι.

Αυτή τη φορά η Μιτζ δεν λέει τίποτα. Είναι όλη αυτιά, όπως κι εγώ.

Και στον διάδρομο του μεγάλου παλιού σπιτιού είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, μόνο που δεν ήταν καθρέφτης και δεν ήμουν εγώ. Ήταν κάποιος άλλος ντυμένος ακριβώς όπως εγώ, ήταν ένα καλοφτιαγμένο αγόρι που φορούσε ακριβώς τα ίδια ρούχα με μένα. Ήταν όμως πάρα πολύ όμορφο κι έτσι κατάλαβα ότι δεν ήταν εγώ κι ότι εγώ δεν ήμουν αυτός.

Ρομπ, λέει η γιαγιά μας.

Ήταν όμορφος, αν και πολύ αδύνατος και χλωμός, και μου έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. Και η γυναίκα που με είχε οδηγήσει στο σπίτι, αναποδογύρισε το καλάθι κι όλα τα λαχανικά σκορπίσανε στο δωμάτιο, λες και δεν την ένοιαζαν καθόλου τα λαχανικά, και μετά έδωσε το άδειο καλάθι στο όμορφο αγόρι και μου είπε να του δώσω το περιοδικό και το μήλο. Κρέμασε το καλάθι χαλαρά στο μπράτσο του και του έδωσε να κρατάει το περιοδικό ανοιχτό, μετά έκοψε κι αυτός μια δαγκωνιά από το μήλο που είχε στο άλλο χέρι, και καθώς έβγαινε από

την πόρτα γύρισε και μου έκλεισε το μάτι. Κι εγώ είδα. Δεν ήταν καθόλου αγόρι. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι. Αυτή που μου είχε κλείσει το μάτι ήταν η όμορφη «Φλογερή Λίλι» αυτοπροσώπως, ντυμένη σαν εμένα.

Ο παππούς μας κλείνει το μάτι στη γιαγιά μας. Έ, Έλεν; λέει.

Τα παλιά χρόνια στις κέλτικες πατριές, λέει η γιαγιά μας, οι γυναίκες είχαν δικαιώματα. Πρέπει πάντα να παλεύεις για να πάρεις πίσω αυτά που έχεις χάσει. Ακόμη κι αν δεν ξέρεις ότι κάποτε τα είχες. Γυρίζει ξανά στην τηλεόραση. Θεέ και Κύριε. Έξι μην-δέν, λέει. Κουνάει το κεφάλι της.

Θέλω κι εγώ αόμματα*, λέω.

Έχεις όλα τα «δώρατα» που χρειάζεσαι, λέει ο παππούς μας, χάρη σε κοπέλες σαν τη «Φλογερή Λίλι». Και ξέρεις κάτι, ξέρεις κάτι; Εκείνη την ημέρα έφτασε ως την ακτή, πολλά μίλια μακριά, ως το καράβι που περίμενε, και η αστυνομία που παρακολουθούσε το σπίτι δεν πήρε είδηση ότι βρισκόταν εκεί και ότι είχε φύγει.

Παππούλη, δεν είσαι στα καλά σου, λέει η Μιτζ.

---

* Οι δύο λέξεις του πρωτοτύπου (franchise/french-eyes), είναι ηχητικά όμοιες και μπερδεύουν τη μικρή Άνθεια. Το «αόμματα» εδώ ως παραφθορά της λέξης δικαιώματα. (Σ.τ.Μ.)

Γιατί αν τα έβγαλες από το μυαλό σου, ακόμα κι αν ήσουν κορίτσι, μ' αυτή την ιστορία θα έπρεπε να είχες γεννηθεί ακριβώς στις αρχές του αιώνα, και ναι, εννοώ, είσαι γέρος, αλλά όχι και τόσο γέρος.

Μιτζ, γλυκό, ατίθασο και δύσπιστο κοριτσάκι μου, λέει ο παππούς μας. Θα έρθει η ώρα που θα χρειαστεί να ανακαλύψεις την ελπίδα που κάνει τα πράγματα ιστορία. Διαφορετικά δεν θα υπάρξει ελπίδα για τις δικές σου μεγάλες αλήθειες και καθόλου αλήθειες για τα δικά σου εγγόνια.

Το όνομά μου είναι Ιμογένη, λέει η Μιτζ και κατεβαίνει από το γόνατο του παππού.

Η γιαγιά μας σπκώνεται όρθια.

Ο παππούς σας θέλει να πιστεύει πως πρέπει να διηγείται όλες τις ιστορίες του κόσμου, λέει.

Μόνο τις πιο σημαντικές, λέει ο παππούς. Μόνο αυτές που αξίζει τον κόπο να ειπωθούν. Μερικές ιστορίες πρέπει πάντα να λέγονται πιο συχνά από άλλες. Σωστά, Άνθεια;

Σωστά, παππούλη, λέω.

Ναι, σωστά, είχε πει η Μιτζ. Και αμέσως μετά βγήκατε έξω και ρίξατε μια πέτρα στο παράθυρο της κουζίνας, το θυμάσαι αυτό;

Έδειξε το παράθυρο, αυτό εκεί που είναι μπρο-